

měrem ze dne 15. března 1934 byl žalobci odepřen nárok na důchod. Tím padá nárok jeho na zvýšení, neboť žalovaný nebyl by podle dotčeného ustanovení zákonného žalobci více povinen nežli případnou náhradou za onou ušlé zvýšení, které však předpokládá nárok na důchod.

Čís. 14442.

K § 4 vlád. nař. čís. 272/34 Sb. z. a n.

Právní důsledky toho, neobsahuje-li pachtýřův dopis náležitosti uvedených v poslední větě prvního odstavce § 4 vl. nař. čís. 272/24 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, R II 274/35.)

P r v ý s o u d odmítl návrhy pachtýřů na slevu pachtovného pro sklizňový rok 1934, podané podle vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934 čís. 272 sb. z. a n. z důvodu, že pachtýři ve svých doporučených dopisech, kterými uplatnili nárok na slevu pachtovného, neuvedli údaje v § 4 uvedeného vládního nařízení požadované, totiž kat. území, v němž leží pachtovaný pozemek, jeho bližší označení místní, dále výměru, na níž byly pěstovány obilniny nebo píce, jakož i druh těchto obilnin nebo pícnin. **R e k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by o námitkách propachtovatelů jednal podle § 4 odst. 2 uvedeného nařízení a rozhodl podle § 11 téhož nařízení. **D ů v o d y:** Podle vládního nařízení čís. 272/34 sb. z. a n. má sice pachtýř již v doporučeném dopise, kterýmž uplatňuje nárok na slevu pachtovného, uvést údaje v § 4 požadované, avšak ztrátu nároku na slevu pachtovného vyslovuje zákon jen pro zmeškání lhůty k uplatnění nároku určené. Poněvadž lhůta ta pachtýři byla dodržena, neměl první soud jejich návrhy odmítnouti, nýbrž měl o námitkách podaných propachtovateli věcně jednat a podle § 11 vládního nařízení rozhodnouti. Bylo proto stížnosti vyhověti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu s opravou, že se námitkám propachtovatelů vyhovuje a se vyslovuje, že pachtýři nemají nárok na úpravu pachtovného.

D ů v o d y :

V poslední větě prvního odstavce § 4 vlád. nařízení čís. 272/24 je nařízeno kategoricky, že v dopise, kterým pachtýř žádá o slevu pachtovného, jest uvést katastrální území, v němž leží pachtovaný pozemek, jeho bližší označení místní, dále výměru, na níž byly pěstovány obilniny nebo píce, jakož i druh těchto obilnin nebo pícnin. Jde tu vesměs o podstatné náležitosti, jichž uvedení zmíněné vládní nařízení žádá proto, aby byl dán náležitý podklad celému dalšímu řízení, jak je upraveno ve zmíněném vládním nařízení. Neboť druhý odstavec téhož paragrafu ustanovuje, že, nedojde-li mezi pachtýřem a propachtovatelem k dohodě o slevě pachtovného, může propachtovatel podati k soudu své námitky. K podání těchto námitek je propachtovateli určena lhůta 15 dnů a během této doby se musí rozhodnouti, zda se s pachtýřem dohodne, či zda podá k soudu námitky, při čemž musí již míti jasno o tom, jaké námitky podá, neboť ve shora uvedené průpadné lhůtě musí uvést všechny své ná-

mitky, a k námitkám podaným po tého lhůtě se nepřihlíží (§ 4 poslední věta). Musí tedy propachtovatel míti v obdrženém oznámení podklad pro posouzení celého stavu věci. Vládní nařízení určilo z toho důvodu veškeré záležitosti, jaké má pachtýřův dopis míti, neboť nechtělo propachtovatele zatěžovati více než je třeba a nutiti ho, aby sám si sháněl materiál a přesvědčoval se, co na kterém z propachtovaných pozemků se pěstuje a dohadoval se, z kterého pozemku a z jakého důvodu (zda pro neúrodu obilnin či píce) pachtýř žádá slevu. Neobsahuje-li pachtýřův dopis (oznámení) všech těchto podstatných náležitostí, nelze jej považovati za náležité uplatnění nároku na slevu pachtovného ve smyslu § 4 zmíněného vládního nařízení. Tomu nevadí, že § 4 odst. 1 nejdříve uvádí, do které lhůty a jak má býti dopis odeslán a pak praví: »Zmeškání této lhůty má za následek ztrátu nároků«, a že teprve po této větě vypočítává náležitosti, které dopis pachtýřův má obsahovati. Celý prvý odstavec § 4 zmíněného vládního nařízení je nutno vykládati jako jediný celek a není-li vyhověno předpisu poslední věty, nejde o řádný dopis ve smyslu tohoto paragrafu a nezaslání řádného dopisu do 30 dnů rovná se zmeškání lhůty. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 8 téhož vládního nařízení, které nařizuje pod ztrátou nároku rovněž oznámení pachtýřovo, že žádá za slevu, a při tom v druhé části jediné věty, oddělené pouze středníkem, praví: »i tu platí přiměřeně ustanovení § 4 odst. 1 věty třetí«, z čehož plyne, že ustanovení § 4 odst. 1 věty třetí nepovažuje toto vládní nařízení za pouhou formalitu, nýbrž za podstatnou náležitost. Návrhy pachtýřů na úpravu pachtovného neměly však býti odmítnuty, poněvadž o námitkách propachtovatelů muselo býti podle § 11 zmíněného vládního nařízení v nesporném řízení jednáno. Správně mělo býti těmto námitkám vyhověno a vysloveno, že pachtýři nemají nárok na úpravu pachtovného. Tato formální vada usnesení prvního soudu byla opravena.

Čís. 14443.

Usnesení obecního zastupitelstva o výplatě novoročeného musí se státi za podmínek § 10 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 13. června 1935, Rv II 268/35.)

Žalobce domáhá se na žalované obci, v jejíž službách jest, výplaty novoročeného za léta 1930—1933 a poukazuje na to, že mu novoročné bylo již dříve, v letech 1926—1928, na základě usnesení obecního zastupitelstva vypláceno. **P r v ý s o u d** v této otázce uznal podle žaloby: **D ů v o d y:** Žalobce dostal po tři roky po sobě novoročné. Tento příjem mohl počítati mezi své řádné příjmy a podle toho se rozhodoval při konání služeb zaměstnavatelce a při tom, zda má setrvati dále v jejích službách. I když výplata novoročeného byla vždy usnesena obecním zastupitelstvem, stala se po oněch třech výplatách součástí služebních příjmů žalobcových, tím spíše, že zastupitelstvo žalované obce se při poslední výplatě novoročeného usneslo na tom, že žalobce už novoročné nedostane. Že žalobce nedostal novoročné v roce 1929, lze vysvětliti danou výpovědí a napjatým poměrem mezi stranami. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil rozsudek prvního soudu, ztotožniv se s jeho vývody.

N e j v y š š í s o u d zrušiv rozsudky uvedl v otázce, o niž tu jde, v